

Dames en heren,

Dag iedereen,

Ik zou de organisaties die aan de basis liggen van dit evenement willen bedanken, en in het bijzonder Associations 21, om mij uit te nodigen om u de manier voor te stellen waarop het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zich de donut-theorie eigen heeft gemaakt om zijn economie onder de loep te nemen en vanuit een ander perspectief te bekijken.

Om te beginnen enkele cijfers van de Brusselse realiteit:

- 1,2 miljoen inwoners, waarvan één op de twee niet als Belg is geboren.
- Het BBP (Bruto Binnenlands Product) bedraagt 84 miljard euro met een BBP per inwoner van 62 500 euro.
- En een belastbaar mediaan inkomen per aangifte van ongeveer 20 000 euro. Dat wil zeggen dat ongeveer één op de twee huishoudens van minder dan 20 000 euro per jaar leeft.
- Het armoede-percentage ligt in Brussel boven de 30%.

Het BBP is duidelijk geen goede maatstaf voor de welvaart van de mensen. Uit de Brusselse cijfers blijkt dat de gecreëerde rijkdom slechts naar een zeer klein deel van de bevolking gaat.

Het BBP meet bijvoorbeeld niet de milieukwaliteit van een stad of de toegang tot de gezondheidszorg of het onderwijs. Neem bijvoorbeeld kinderarbeid: volgens de IAO (Internationale Arbeidsorganisatie) werken er in de wereld meer dan 650 miljoen kinderen tussen 5 en 17 jaar, en vooral in arbeidsintensieve sectoren. De mondialisering heeft dat verschijnsel duidelijk in de hand gewerkt, doordat ondernemingen met elkaar zijn gaan concurreren om steeds goedkoper te produceren. De globalisering heeft de ondernemingen zo gedwongen om zich elders te vestigen om de goedkoopste en meest flexibele. Het is onaanvaardbaar dat de groei van het BBP ten koste gaat van de rechten van het kind en het onderwijs, terwijl zij de toekomst van onze samenleving zijn!

De Brusselse regering heeft in haar meerderheidsakkoord het volgende verklaard: “Door de uitdagingen die voortvloeien uit de klimaaturgentie, zijn de beleidsvoerders verplicht om concrete en collectieve oplossingen aan te reiken. De verwachtingen voor het milieu en de volksgezondheid zijn vandaag terecht hooggespannen. Voor alle sectoren en in alle bevoegdheidsdomeinen van het gewest dringen zich solidaire maatregelen en ingrijpende veranderingen op, ingebed in een langetermijnvisie.”

De oneindige groei van het BBP is zeker rampzalig, zowel vanuit milieuoogpunt, omdat die leidt tot pandemieën zoals de pandemie die we nu meemaken, als vanuit sociaal oogpunt, 80 % van de rijkdom van de wereld is in handen van één procent van de bevolking (volgens Oxfam). We staan op een keerpunt van de mensheid waarop we ons economisch systeem moeten veranderen om te voorkomen dat we op een ramp afstevnen.

Het moet gedaan zijn met de lineaire economie die produceert, consumeert en weggooit, hulpbronnen verspilt en vervuult. Het moet gedaan zijn met de economie van steeds meer, steeds minder goede kwaliteit, geproduceerd in rampzalige en onwaardige sociale en milieumstandigheden. We moeten een veerkrachtigere economie opbouwen die zowel de mens als de planeet respecteert.

In dat verband hebben wij een andere manier nodig om de economie te "meten", om aan economie te doen, zodat ook zij deel kan uitmaken van de transitie naar een koolstofarme, regeneratieve, sociale en democratische economie. Op dat vlak is de Donuttheorie, die is bedacht door de Britse econome Kate Raworth, interessant.

Een beeld van Brussel opmaken in de vorm van een donut biedt ons een meer holistisch beeld van het Gewest dan de eenvoudige lineaire groei van het BBP. Die nieuwe indicator integreert immers de milieugrenzen van de planeet en de sociale behoeften van de bevolking in zijn meting van ons economisch systeem. Dat geeft ons een duidelijk beeld dat als leidraad kan dienen bij de acties die ondernomen moeten worden om te voorzien in sociale behoeften (huisvesting, onderwijs, toegang tot betaalbare gezondheidszorg enz.) en om het plafond van de milieugrenzen niet te overschrijden. Dankzij dit kompas zijn wij beter in staat om ons beleid af te stemmen op dit nieuwe doel van een milieuveilige en sociaal rechtvaardige evenwichtige welvaart.

De Donut vormt dus een aanvulling op de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen door de groei van de economie binnen grenzen te plaatsen, binnen een kader, met aan de ene kant de ondergrens van de menselijke behoeften en aan de andere kant de limiet van de natuurlijke hulpbronnen. In de kern van de donut blijven is dus het ultieme doel voor een welvarende en rechtvaardige economie, een economie die de planeet en onze menselijke behoeften respecteert.

Ik wil het hele team van de Brusselse donut, Confluences, Ichec en Deal hartelijk bedanken voor het project dat zij schitterend hebben geleid in Brussel. Dankzij hen hebben we nu een duidelijk gedefinieerde doelstelling, de kern van onze Brusselse donut, niet die van Amsterdam of Parijs, nee, de onze, en hebben we ook hefboomen voor actie die we moeten verkennen om die doelstelling te bereiken, met de vier niveaus: van het breedste en meest collectieve, tot het meest individuele.

**BARBARA
TRACHTÉ**

**BRUSSELSE STAATSSECRETARIS VAN ECONOMISCHE
TRANSITIE EN WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK**

Het Brusselse Donut-team zal nu de resultaten van het project voorstellen. Ik dank u voor uw investering en al het werk dat u hebt verricht, omdat het verder is gegaan dan het theoretische kader om stevig verankerd te raken in het Brusselse landschap, door alle soorten economische actoren te mobiliseren, van besturen tot ondernemingen, en ook het maatschappelijk middenveld en de burgers. U hebt de Brusselse donut ontworpen, in samenwerking met meer dan 200 deelnemers, wat ongelooflijk is, vooral tijdens een gezondheidscrisis, en het maakt me erg enthousiast!

Met de donut gaan we onze economie veranderen, om onze samenleving te veranderen, zodat ieder van ons zich kan emanciperen en zich kan ontplooiën!

Bedankt voor uw aandacht. Ik geef nu het woord aan Laure om deze Brusselse donut voor te stellen.